

komme overens med Regjeringen. Dette kan imidlertid ikke være nogen Grund for os til at gaa ind paa den Bei, som den ærede Minister anbefaler os at gaa, thi i og for sig er det, at ville reformere Toldloven, stykkevis, en Miskjendelse af Toldlovens Karakter. Toldloven er en Helhed, og begynder man at røre ved enkelte Punkter af den, udsætter man sig for at komme i Kollision med andre Punkter af den, idet næsten hvert enkelt Punkt griber ind i andre. Alene af den Grund er det derfor ikke rigtigt at gaa den af Ministeren anbefalede Bei. Havde man foretaget en almindelig Revision af Toldloven, saaledes som det har været tilfældet i flere Samlinger, saa var Sagen en anden, idet i saa Tilfælde enkelte Forandringer paa Grundlag af den stedsundne Revision maatte lettere vilde have ladet sig foretage. Man vilde da fra alle Sider have været enig om Grundlaget og Grundprinciperne, og man kunde lettere have opnaaet at komme videre. En saadan Enighed finder nu imidlertid ikke Sted, og en hjælpsomhestet enkelt Forandring, man vil foretage i Loven af 4. Juli 1863, vil derfor, som sagt, støde an paa forskjellige andre Punkter og drage andre Forandringer efter sig, saafremt der da ikke skulde opstaa nye Ubilligheder, som man maatte ikke have tænkt sig. Naar den høitærede Minister henviste til den lille Lov angaaende Sukkertold og Sukkerbeskatning, som han har indbragt i Landstinget, da er det fuldkommen rigtigt, naar han bemærkede, at den sidste Paragraf i denne Lov kan jevnstilles med det foreliggende Lovforslag; i alt Fald er det Ministerens Hensigt der at opnaa noget Eignende som her. Hvad derimod den øvrige Del af den nævnte Lov angaar, da kan jeg rigtignok ikke anse den for Andet end en Omfrivning til ny Mønt; Andet er den i Virkeligheden ikke, og jeg kan derfor ikke tillægge Loven den Betydning, som den ærede Minister har tillagt den. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sukkerbeskatningen i Almindelighed bemærkede jeg allerede forrige Gang, da jeg havde Ordet, at denne Sag har været holdt ude fra den almindelige Lovforhandling, og at der derfor ikke var noget Raasaldende i, at Ministeren nu ogsaa havde gjort den til Gjenstand for en særlig Lov. — Den Lov, hvorom der her er Tale, indeholder et Varsel om, hvor Tidet den høitærede Minister agter at byde os paa Toldomraadet. Naar Ministeren erklærede, at han vilde gaa med ogsaa til andre Forandringer end den her omhandlede eller dog maatte ikke være utilbøielig til at gaa med til saadanne Forandringer, saa maa jeg dertil svare, at vi jo ikke have set Noget i den Retning eller faaet den mindste Smule Antydning af, hvilke Forandringer den ærede Minister kunde være tilbøielig til at gaa med til. Jeg tror, at det maa siges at være en billig Fordring, naar Toldsagen har været under Forhandling i Rigsdagen i saa lang en Aarværelse, at da enhver- som helst Finantsminister, der kommer til Møret, maa

have et bestemt Standpunkt i Sagen, som han kan meddele Thinget, og ikke udfætte Sagen med saa almindelige Udtalelser som dem, den ærede Minister er fremkommen med. Hvad vil den ærede Minister? Hvilke Forandringer vil han byde os? Jeg tror, at vi maa være berettigede til at østte en Forklaring over, hvad den ærede Minister kun har givet en Antydning af. Den ærede Ministers hele Standpunkt er imidlertid af den Art, at jeg ikke tror, at det kan tiltrædes af dette Thing. Dette Thing maa efter min Mening kræve en almindelig Toldreform, og det er min Forventning, at vi endnu i denne Samling og om temmelig kort Tid ville faae Leilighed til nærmere at drøfte denne Sag.

Formanden (Rabbe): Da Lovforslaget kun indeholder een Bestemmelse, vil naturligvis en Forhandling om dets Indhold noget vanskeligt kunne adstilles fra en Forhandling om Lovforslaget i dets Helhed. Smidertid skulde jeg dog henstille til ærede Medlemmer, om de ikke maatte billige, at en Forhandling om Lovforslaget i Belysning af hele Toldlovgivningen og af Regjeringens hele økonomiske Politik dets har havt sit rette Sted ved Sagens 1ste Behandling, dels vil faae den påany ved Sagens 3die Behandling, forudsat at Lovforslaget gaar videre.

Den høitærede Finantsminister har Ordet.

Finantsministeren (Strup): Jeg frafalder Ordet.

Fønger: Jeg vil tillade mig at foreslaa det høie Thing at indtage et mindre modstridende Standpunkt overfor det foreliggende Lovforslag, end den ærede sidste Tale lyntes at være tilbøielig til. Jeg tror nemlig, at man meget godt kan hævde den Grundanskuelse, som det ærede Medlem udalte, uden at man derfor behøver at lægge nogen Vanskelighed i Veien for det lille Lovforslag, som Regjeringen har fremlagt. Sagen er nemlig den, at dette Lovforslag i ingen Henseende berører noget af de væsentlige Punkter i den gjældende Toldlov, men udelukkende har til Hensigt i et specielt Tilfælde at give Regjeringen en Møndighed, som muligvis kan faae en ikke ringe Betydning overfor en enkelt Industrigren her i Landet. Det er blevet nævnt, at det Punkt, som her er fremdraget, er blevet overset ved Loven af 4de Juli 1863, og jeg tror, at det vil være ganske let at forklare Grunden hertil. Sagen er nemlig den, at til Fabrikationen af den Artikel, som er nævnt i Lovforslaget, nemlig Soda, har man i fremmede Lande allerede i længere Tid benyttet Kogskalk som Hovedingrediens, og den Industri at fremstille Soda af Kogskalk har i enkelte fremmede Lande allerede for længere Tid tilbage naaet et meget betydeligt Omfang og stor Vigtighed, medens der under de her i Landet tidligere eksisterende Forhold ikke var nogen sær Opfordring for den